

"La Pisicuța Albastră" Paul Vinicius

Ploua cu Dumnezeu cu tot. La lumina unui fulger am zărit, la numai trei pași, o ușă salvatoare. Metalică. Albastră. Pe ea, cu scris înflorat, meșteșugit de vreun hippy, unul dintre acei pletoși bărboși pe care-i tot vezi ostenind băncile parcurilor sau cerșind: *La Pisicuța Albastră*. Am sunat, s-a auzit un declic, am intrat.

Era într-o luni, o dimineață senină de vară, asmuțindu-și de cu zori dogoarea ca un luptător de sumo, când am ieșit din hotel. Hotărât să parcurg și să vizitez cât mai mult din orașul în care mă aflam pentru prima dată și unde urma să rămân încă patru zile. Am tot colindat, bifând aproape toate punctele pe care mi le propusesem pentru acea zi. Dars-a lăsat seara iar cerul s-a acoperit la iuțeală cu nori grei, plumburii. Străbăteam un cartier necunoscut, cu clădiri foarte vechi și cam neîngrijite, pe care nici nu l-am putut localiza pe hartă, în clipa în care s-a dezlănțuit furtuna. Apoi s-a întrerupt și electricitatea.

Dincolo de ușa albastră, la lumina brichetei, am zărit un șir de trepte care coborau în spirală. Le-am urmat, în timp ce o melodie lascivă, împletită cu o voce ușor răgușită, o senzație de cald și de bine îmi ocupau încet creierul, pe măsură ce mă apropiam. Deși viața mea de până atunci însemnase mai mult de 60% muzică, nu am reușit să recunosc nici măcar o voce, vreun instrumentist sau vreun melodie, din toate cele ascultate acolo în acea noapte. Nu pot spune decât că era un melanj din piese de jazz de cea mai rafinată calitate, care a tot curs, în surdină, până în zori. Ajuns pe ultima treaptă, am putut cuprinde cu privirea un salon circular, discret luminat de câteva zeci de lumânări pâlpâitoare. De jur-împrejur se aflau canapele în velur negru cu măsuțe de sticlă în față. În fundal se zărea un bar din lemn negru, mat. Cât despre decor, ar fi putut lăsa pe oricine perplex. Pereții erau pavoazați cu imagini halucinante reprezentând nimfe nude posedate de centauri, în cele mai neașteptate posturi. De tavan atârnavă păienjeni fosforescenți, lilieci, năvoade, cătușe și alte obiecte indescriptibile. O orgie a simțurilor. M-am așezat pe o canapea, condus fiind acolo de o tânără plasatoare, lângă o negresă superbă, extrem de delicată și de abstrasă. Am încercat să-i spun câteva cuvinte amabile, din politețe, dar nici nu a părut să mă fi auzit. Purta o fustă mulată, albastră, care-i pronunța trupu-i sculptural ca un amplificator. Ca să nu mă mai holbez, mi-am făcut de lucru și am comandat un whiskey unei chelnărițe blonde cu trăsături de îngerăș pervers. Tot în albastru. Abia atunci am realizat că absolut toate femeile de-acolo, neomenesc de frumoase, erau îmbrăcate în albastru. A doua observație, care m-a bulversat de-a binelea, a fost că în tot acel local, nu existau decât femei, cu doar trei excepții: eu, barmanul și un motan negru care circula de la masă la masă și ne privea pluctisit cu ochii lui verzi.

S-au întâmplat multe în acea noapte, însă din motive lesne de înțeles, o ceață groasă mi s-a așezat pe creier. Eram ca drogat. Când am ieșit în stradă, un val de aer proaspăt, brutal, m-a izbit în față. Furtuna trecuse, albastrul se evaporase. Am oprit un taxi care m-a dus la hotel, unde, odată ajuns în cameră, m-am prăbușit și am adormit instantaneu.

M-am trezit miercuri, cu noaptea-n cap. Ars de amintirea stranie a acelei nopți. Am coborât, m-am urcat într-un taxi, dar șoferul n-a avut habar de vreun cartier așa cum i-l descriam eu. Nici de vreun local cu acel nume. Ba, cu cât insistam, scutura din cap și mă privea tot mai suspicios, trântindu-mi, în cele din urmă, că el nu știe vreun asemenea cartier în orașul *lui*, pe care-l cunoaște ca pe proprii pantaloni. Așa că am refăcut tot traseul pe care-l urmasem luni. Lucru pe care l-am repetat și ziua următoare. Degeaba! Ca și cum acel cartier s-ar fi scufundat în acea noapte, nelăsând nicio urmă. Eram năucit, bolnav, gol. Ca și cum sufletul m-ar fi părăsit și ar fi rămas *acolo*. Vineri, la aeroport, în buzunarele sacoului, am dat peste o carte de vizită. *Yasmine Koulagra*. Cu o sforțare epuizantă, am reușit să-mi amintesc că, da, așa i se adresase chelnerița vecinei mele de canapea, acea negresă superbă. M-am repezit la primul telefon ieșit în cale și am format numărul. Mi-a răspuns o voce de doamnă în vârstă. Cu doamna Yasmine... Koulagra, aș dori – am reușit să articulez. *Dar, domnule dragă... Doamna Koulagra ne-a părăsit anul trecut. Dumnezeu s-o odihnească în pace!*